

Búcsú Antal Ferencről*

2003. december 7-én meghalt egy ember. Csendesen, nagybeteg, 77 évesen elaludt a kórházi ágyon. Apa volt, nagypapa, dolgozó életet élő ember. Átlagember, de nem átlagos ember; a bv. nyugdíjasa: Antal Ferenc, akit mindenki Feri bácsiként ismert.

Feri bácsi élete maga egy darab történelem. Miskolcon született 1926. július 13-án. Édesapja HM polgári alkalmazott, édesanyja háztartásbeli volt. Szüleinek nyolc gyermeke született, közülük kettő születéskor meghalt. Az elemi iskola után elvégezte a polgárit. Rövid fizikai munka után a mozigépész szakmát szerette volna kitanulni, de közbeszólt a háború vihara, s katonai szolgálatra hívták be a fiatal fiút. Itt került kapcsolatba az ellenállási mozgalommal, a Mokán csoporttal, amely elsősorban a nagy miskolci gyárak gépeinek

leszerelését, és Németországba szállítását próbálta szabotálni. A front elvonultával belépett az újonnan alakult 6. magyar gyalogos hadosztályba. Itt század, majd zászlóalj nevelőtisztként teljesített szolgálatot.

1947-ben elvégezte a Kossuth Akadémia nevelőtiszt tanfolyamát. 1948-ban már a hadsereg politikai főcsoportfőnökségén dolgozott különféle beosztásokban. 1955-ben tudószanatóriumba került, gyógyulása után könnyebb beosztásként a Központi Repülőklub politikai tisztje lett. A forradalom előtt tartalékkállományba helyezték. A forradalom alatt lakásán tartózkodott, amikor egy lövedék becsapódott a szobába, és szilánkjai úgy megsebesítette, hogy egyik szemét el kellett távolítani.

1957-ben jelentkezett a Belügyminisztérium állományába. Első beosztása, az akkor még a BM felügyelete alá tartozó Büntetés-végrehajtásnál, szerkesztőség-vezető volt a Heti Híradó című újságnál, amely az idő tájt indult. '60-ban a Bv. Iskola tanulmányi vezetője, '61-től a Budapesti Megyei Börtön Anyagi Szolgálatának vezetője. Ezt követően az 1963. november 1-én megalakult Bv. Központi Raktár vezetője lett, s maradt is 1984. évi nyugdíjba vonulásáig.

Humán érdeklődése ellenére hamar elsajátította a speciális szakmai ismereteket. Munkáját maximális odaadással, teljes erőbedobással végezte mindig. Sokszor még a család is háttérbe szorult, ha a hivatali munkáról volt szó. Bár tudott kemény és határo-

* A temetésen elhangzott búcsúztató beszéd rövidített, szerkesztett változata.

zott lenni, mégis mindenki szerette, tisztelte őt. Az évek során rengeteg jutalmat kapott, a legmagasabb a miniszter által adományozott „Aranytőr” volt.

Feri bácsi igazi közösségi ember volt, állandóan szervezett valamit. Én is így ismerem meg 1983-ban, amikor a csehszlovák-magyar bv. sportkapcsolatot indította el. Azóta sokunknak baráti kapcsolatai alakultak ki Szlovákiában, főleg a Zselizi Börtön dolgozóival.

Nyugdíjasként sem pihent. A MEASZ-ban dolgozott sajtósként, vezetőségi tagja volt a Magyar Ellenállók és Antifasiszták Szövetségének. Büszkén szokta emlegetni, hogy a szövetségben övé a 16-os számú tagkönyv.

Felesége halála összeroppantotta őt – hiányzott a családi otthon melege. Jöttek a betegségek, amelyeket a munkába való belemerülés sem tudott ellensúlyozni. A 75. születésnapját ünnepeltük a telkén, Telkiben. Nagyon felvillanyozott volt, boldognak látszott, szeme csillogása, az akaraterő még a régi Feri bácsié volt, de a fizikai erő már hiányzott belőle. Aztán, mint derült égből a villámcsapás, tudta meg a diagnózist, halálos kór támadta meg máját. Tudta, hogy nincs sok ideje, de szeretett volna még sok mindent elintézni, rendbe hozni.

A halálos ágyon, negyven kilóra fogyva – már csak suttogón beszélve – is a terveit mondta nekem: „Ha jobban leszek, még ezt és ezt meg kell csinálni...”. Meg akarta írni a bv. történetét, emléket szeretett volna állítani néhány, szerinte indokolatlanul elfelejtett második világháborús ellenállónak. Még egyszer elmenni Erdélybe, ismét megkoszorúzni Gábor Áron szobrát, amelynek elkészítését, felállítását '94-ben ő szervezte meg... Látni az unokák boldogulását az életben... Ezekre már nem maradt ideje. A betegség erősebb volt nála – december 7-én csendesen elaludt.

Még arra is volt ereje, azt kérte, csak 2004-ben temessük őt szűk körben, hogy temetése ne zavarja meg a rokonok, ismerősök karácsonyi ünnepét. Nem kért katonai pompát, csak egy csendes megemlékezést.

Sokan úgy vélekednek: az ember pótolható. Nem, nem igaz ez az állítás. Helyettesíthető, munkahelye betölthető, de hiánya pótolhatatlanul mindig megmarad. Az, hogy nincs, sebként égeti a hozzátartozók szívét, míg csak emlékeznek rá.

Győri Zoltán